

Sju Taunzend

ŽENA
koja
godinu dana
nije ustala
iz
KREVETA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Sue Townsend

THE WOMAN WHO WENT TO BED FOR A YEAR

Copyright © Lily Broadway Productions Ltd, 2012

All rights reserved

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

ŽENA
koja
godinu dana
nije ustala
iz
KREVETA

Prvo poglavlje

Kad su otišli, Eva je navukla rezu na vrata i isključila telefon. Volela je da bude sama u kući. Išla je iz jedne sobe u drugu, spremala i sakupljala čaše i tanjire koje su njen muž i deca ostavili naokolo. Neko je ostavio supenu kašiku na rukonaslonu njene posebne naslonjače – koju je sama tapacirala na kursu. Odmah je otišla u kuhinju i zagledala se u kutiju sa sredstvima za čišćenje.

„Šta li skida fleku od *Hajncove* paradajz-čorbe s vezenog svilenog damasta?“

Dok je tražila, prekorevala se. „Sama si kriva. Trebalo je da staviš naslonjaču u spavaću sobu. Stavila si je u dnevnu kako bi je svi videli zato što si sujetna. Htela si da gosti primete naslonjaču i kažu da je lepa kako bi im odgovorila da ti je trebalo dve godine da završiš vez inspirisan Moneovom slikom *Lokvanji i žalosna vrba*.“

Godinu dana je radila samo drveće.

U kuhinji je bila barica paradajz-čorbe koju je primetila tek kad je zgazila u nju i ostavila narandžaste stope na podu. Na šporetu se u šerpici s nelepljivom površinom i dalje krčkalo pola konzerve paradajz-čorbe. Previše lenji da skinu šerpu sa

šporeta, pomislila je. A onda se setila da su blizanci sad briga Lidskog univerziteta.

Videla je svoj odraz na kaljenom staklu mikrotalasne montirane na zid. Brzo je okrenula glavu. Da je bolje pogledala, videla bi pedesetogodišnju ženu s prelepim licem, bledim ispitivačkim očima i usnama koje uvek izgledaju kao da će progovoriti, onakvim kakve je Klara Bou imala. Niko je nikad nije video bez karmina – čak ni njen muž Brajan. Eva je mislila da se crvene usne slažu s crnom odećom koju je uvek nosila. Tek povremeno bi odenula i nešto sivo.

Jednom se Brajan vratio s posla i zatekao je kako u crnim gumenjacima vadi repu u bašti. Rekao joj je: „Pobogu, Evo! Izgledaš kao posleratna Poljska.“

Njeno lice trenutno je moderno. „Vintidž“, kako joj je rekla prodavačica u *Šanelovoj* parfimeriji gde kupuje karmin (uvek je vodila računa da baci račun – njen muž ne bi shvatio takav nerazumni trošak).

Uzela je šerpu, otišla u dnevnu sobu i izručila čorbu na voljenu naslonjaču. Zatim se popela na sprat, ušla u spavaću sobu i, obučena i obuvena, legla na krevet iz koga nije ustala godinu dana.

Nije znala da će toliko trajati. Legla je misleći kako će ustati za pola sata, ali krevet ju je ispunio neopisivim spokojem. Bela, sveže oprana posteljina mirisala je na tek napadali sneg. Okrenula se prema prozoru i gledala kako usplamtelo lišće opada s platana u dvorištu.

Uvek je volela septembar.

Kad se probudila, već se bilo smračilo i čula je muža kako više ispred kuće. Mobilni joj je zazvonio. Na ekranu se pojavilo ime njene ćerke Brijan. Nije se javila. Navukla je pokrivač preko glave i zapevala pesmu „*I Walk the Line*“ Džonija Keša.

Zatim je izvukla glavu ispod pokrivača i čula kako prva komšinica Džuli uzbuđeno govori njenom mužu: „To nije u redu, Brajane.“

Bili su u prednjem dvorištu.

Njen muž je odgovorio: „Mislim, vozio sam do Lidsa i nazad. Moram da se istuširam.“

„Naravno.“

Eva je razmislila o tome. Zašto je neophodno tuširanje posle vožnje do Lidsa i nazad? Je li severni vazduh pun prljavštine? Ili se oznojio na auto-putu M-1? Psovao kamione? Urlao na vozače koji su mu se zalepili za zadnji branik? Ljutito komentarisao vreme?

Uključila je lampu na noćnom stočiću.

To je izazvalo novu turu vikanja i zahteve da „prestane da se izmotava i otključa vrata!“

Shvatila je da ne može da ustane iz kreveta iako je želela da siđe i pusti ga u kuću. Osećala se kao da je upala u kadu s betonom koji se brzo steže i nije mogla da se pomeri. Neverovatna obamrlost joj se širila telom te je pomislila: Bila bih *luda* da ustanem iz kreveta.

Čula je lomljenje stakla. A ubrzo i Brajana na stepenicama. Dozivao ju je.

Nije se odazvala.

Otvorio je vrata spavaće sobe. „Tu si“, rekao je.

„Da, tu sam.“

„Jesi li bolesna?“

„Nisam.“

„Zašto se nisi svukla i izula pre nego što si legla? Šta izigravaš?“

„Ne znam.“

„To je sindrom praznog gnezda. Slušao sam o tome u *Ženskom satu*.“ Pošto nije odgovorila, pitao ju je: „Pa, hoćeš li da ustaneš?“

„Neću.“

„Šta je s večerom?“, pitao ju je.

„Nisam gladna, hvala.“

„Mislio sam šta je s *mojom* večerom? Ima li nešto za jelo?“

„Ne znam. Pogledaj u frižideru“, odgovorila je.

Odmarširao je u prizemlje. Čula je kako korača na laminatu koji je tako nevešto postavio prošle godine. Škripanje parketa odalo je da je otišao u dnevnu sobu. Uskoro se ponovo žustro peo stepenicama.

„Šta se desilo s tvojom naslonjačom, dođavola?“, pitao je.

„Neko je ostavio supenu kašiku na rukonaslonu.“

„Čorba je po celoj prokletinji.“

„Znam. Ja sam to uradila.“

„Šta? Bacila si čorbu?“

Eva je klimnula glavom.

„Imaš nervni slom, Evo. Pozvaću tvoju mamu.“

„Ne!“

Štrecnuo se zbog grubosti u njenom glasu.

Videla je njegov zgranut pogled zato što se porodični život na koji je navikao raspadao posle dvadeset pet godina braka. Sišao je u prizemlje. Čula je kako psuje isključen telefon pa već u sledećem trenutku nabada tastere. Kad je podigla slušalicu na aparatu u spavaćoj sobi, čula je majčin glas kako s mukom recituje njen broj: „0116 2444333, gospođa Rubi Braun-Berd na vezi.“

„Rubi, Brajan ovde. Moraš odmah da dođeš.“

„Neće moći, Brajane. Upravo mi prave trajnu. Šta je bilo?“

„Eva je...“ Spustio je glas. „Mislim da je bolesna.“

„Pa onda zovi hitnu pomoć“, odvrtila je Rubi razdražljivo.

„Ne fali joj ništa fizički.“

„Onda je sve u redu.“

„Doći ću po tebe pa ćeš sama videti.“

„Brajane, ne mogu. Priređujem zabavu na kojoj će sve gošće imati trajnu ondulaciju. Moraju da mi isperu rastvor za pola sata da ne bih izgledala kao Harpo Marks. Evo, neka ti Mišel kaže.“

Posle brzog prigušenog razgovora, javio se mlad ženski glas. „Dobar dan... je li to Brajan? Mišel ovde. Hoćete li da vam objasnim šta bi se desilo kad bi gospođa Berd sad isprala rastvor? Ja *jesam* osigurana, ali bilo bi veoma nezgodno ako bih morala na sud. Imam pune ruke posla do Nove godine.“

Njegova svekrva se ponovo javila. „Brajjane, jesi li i dalje tu?“ „Rubi, ona leži u krevetu obučena i obuvena.“

„Upozorila sam te, Brajjane. Spremali smo se da uđemo u crkvu kad sam se okrenula i rekla ti: 'Naša Eva je crna ovca. Ne priča mnogo te nikad nećeš znati o čemu razmišlja...'“ Usledila je duža pauza pre nego što je dodala: „Zovi svoju majku.“

Veza se prekinula.

Eva se zapanjila zato što je majka u poslednjem trenutku pokušala da joj sabotira brak. Uzela je tašnu s kreveta i počela da pretura ne bi li našla nešto za jelo. Uvek drži hranu u tašni. Ta navika joj je ostala iz vremena kad su blizanci bili stalno gladni kao mali i samo otvarali usta kao ptići. Našla je kesu izmrvljenog čipsa, spljoštene baunti i pola kutije mentol-bombona.

Čula je kako Brajan ponovo nabada tastere.

Njen muž je blago uznemiren kad god zove svoju majku, toliko da ne može normalno da oblikuje reči. O čemu god da pričaju, ona ga natera da oseti grizu savesti.

Njegova majka se odmah otresito javila: „Da?“

„Jesi li ti, mama?“ , pitao ju je Brajan.

Eva je ponovo podigla slušalicu, vodeći računa da dlanom pokrije mikrofon.

„Ko bi bio? Niko drugi ne zove ovaj broj. Sama sam sedam dana nedeljno.“

„Ali... ovaaaaj... ti... ovaaaaj... ne voliš goste“, rekao je Brajan.

„Jeste, ne volim goste, ali bilo bi lepo kad bih morala da ih oteram. Nego, šta je bilo? Gledam *Emerdejl*.“

„Izvini, mama. Hoćeš li da te ponovo pozovem kad počnu reklame?“

„Ne. O čemu god se radilo, hajde da to skinemo s dnevnog reda.“

„Reč je o Evi.“

„Ha! Zašto me to ne čudi? Je l' te ostavila? Čim sam je videla, znala sam da će ti ta cura slomiti srce.“

Brajan se zapitao je li mu srce ikad bilo slomljeno. Uvek je teško prepoznavao osećanja. Kad je doneo diplomu kući kako bi je pokazao majci, njen tadašnji partner mu je rekao: „Mora da si presrećan, Brajane.“

Klimnuo je glavom i osmehnuo se na silu iako se nije osećao nimalo srećnije nego prethodnog dana, u kome se ništa značajno nije dogodilo.

Njegova majka je uzela sertifikat s reljefnim slovima, pažljivo ga pročitala i rekla: „Teško ćeš naći posao kao astronom. Ljudi s mnogo boljim kvalifikacijama ne mogu da se zaposle.“

Brajan je sad tužno rekao: „Eva je legla obučena i obuvena.“

„Ne mogu reći da me to čudi, Brajane“, odgovorila je njegova majka. „Uvek je privlačila pažnju. Sećaš li se kad smo otišli u auto-kamp na Uskrs 1986? Ponela je pun kofer svoje smešne odeće. Niko se ne oblači kao bitnik u Velsu pored Mora. Svi su piljili u nju.“

Eva je povikala: „Nije trebalo da baciš moju divnu crnu odeću u more!“

Brajan nikad nije čuo svoju ženu da viče.

„Kakva je to larma?“ , pitala je Ivon Biver.

„Televizor“, slagao je Brajan. „Neko je upravo osvojio mnogo novca u *Jajoglavima*.“

„Izgledala je sasvim pristojno u odeći koju sam joj kupila“, nastavila je njegova majka.

Eva se setila odvratne odeće koju je izvadila iz plastične kese. Zaudarala je kao da je godinama stajala u vlažnom magacinu na Dalekom istoku, a boje su bile grozne – ljubičasta, ružičasta i žuta. Par sandala koji je ličio na muške i bež vetrovka kakvu nose penzioneri. U tome je izgledala dvadeset godina starije.

„Ne znam šta da radim, mama“, kazao je Brajan.

„Verovatno je pijana“, odvrtila je Ivon. „Pusti je da se naspava.“

Eva je zavitala telefon u drugi kraj sobe i zaurlala: „Kupila mi je muške sandale u Velsu pored Mora! Videla sam kako ih *muškarci* nose s belim čarapama! Trebalo je da me zaštitiš od nje, Brajane! Trebalo je da kažeš: 'Moja žena ni mrtva neće obuti te odvratne sandale!'“

Toliko je glasno vikala da ju je grlo zabolelo. Povikala je Brajanu da joj donese čašu vode.

„Samo malo, mama“, rekao je Brajan. „Eva traži čašu vode.“

„Da se nisi usudio da joj odneseš vodu, Brajane!“, prosikta njegova majka. „Samo ćeš sebi natovariti bedu na vrat. Kaži joj da sama uzme vodu!“

Brajan nije znao šta da radi. Dok se kolebao u predsoblju, njegova majka je nastavila: „Ne treba mi ova gnjavaža. Koleno me muči. Bila sam na ivici da pozovem doktora i zamolim ga da mi odseče nogu.“

Odneo je telefon u kuhinju i pustio hladnu vodu.

„Je l' to čujem vodu?“, pitala je njegova majka.

„Samo menjam vodu u vazi s cvećem“, slagao je ponovo.

„Cveće! Imaš sreće što možeš da priuštiš cveće.“

„Iz bašte je, mama. Eva ga je posadila.“

„Imaš sreće što imaš prostora za baštu.“

Veza se prekinula. Njegova majka se nikad nije pozdravljala.

Odneo je čašu hladne vode na sprat. Pružio ju je Evi, koja je otpila gutljaj pa spustila čašu na već pretrpan noćni stočić. Brajan je stajao u podnožju kreveta. Niko mu nije rekao šta da radi.

Gotovo se sažalila na njega, ali ne toliko da ustane iz kreveta. Stoga je samo rekla: „Što ne siđeš da gledaš one tvoje emisije?“

Brajan je lud za emisijama o nekretninama. Junaci su mu Kirsti i Fil. Krišom je poslao pismo Kirsti pohvalivši je da uvek izgleda lepo i pitao je li udata za Fila ili je njihovo partnerstvo

samo poslovno? Tri meseca kasnije mu je odgovorila „Hvala na zanimanju“ i potpisala se s „Vaša Kirsti“. Priložila je fotografiju u crvenoj haljini s ogromnim dekolteom. Brajan je čuvao fotografiju u staroj Bibliji. Znao je da je na sigurnom tamo jer je niko nikad ne otvara.

Kasnije te noći, puna bešika naterala je Evu da ustane iz kreveta. Presvukla se u pidžamu koju je čuvala za slučaj da završi u bolnici. To joj je majka savetovala. Verovala je da kvalitetan bademantil, pidžama i neseser garantuju da će se doktori bolje brinuti o tebi nego o odrpancima koji nose pohabane stvari u plastičnim kesama.

Vratila se u krevet i zapitala kako njena deca provode prvu noć na univerzitetu. Zamislila je kako zajedno sede u sobi i plaču za domom kao što su radili kad ih je prvi put odvela u obdanište.

Drugo poglavlje

Brijan je bila u zajedničkoj prostoriji s kuhinjom u svom bloku. Upoznala je mladića obučenog kao devojka i devojku obučenu kao muškarac. Oboje su pričali o klubovima i muzičarima za koje nikad nije čula.

Njena pažnja je kratkog daha pa je brzo prestala da sluša, ali klimala je glavom i govorila „Strava“ kad joj se činilo da treba. Ona je visoka devojka širokih ramena, dugih nogu i velikih stopala. Crne, neuredne šiške pokrivaju joj veći deo lica. Sklanja ih s očiju samo kad stvarno želi da vidi nešto.

Ušla je mršava devojka u dugačkoj haljini s leopardovim šarama i smeđim ugovkama pa gurnula prepunu kesu iz *Holand*a i *Bareta* u frižider. Jedna polovina glave bila je obrijana, s tetovažom slomljenog srca, a drugu je pokrivala amaterski ofarbana i ošišana zelena kosa.

„Sjajna frizura“, rekla je Brijan. „Jesi li to sama uradila?“

„Brat mi je pomogao“, odgovorila je devojka. „On je homić.“

Podizala je glas na kraju svake rečenice kao da stalno sumnja u verodostojnost svojih izjava.

„Jesi li Australijanka?“, upita Brijan.

„Pobogu! Nisam!“, uzviknu devojka.

„Ja sam Brijan“, predstavila se.

„Ja sam Popi. Brijan? Nisam nikad čula to ime.“

„Tata mi se zove Brajan“, objasnila je ravnim glasom. „Je li teško hodati u dugačkoj haljini?“

„Nije. Probaj je ako hoćeš. Možda će se razvući na tebi“, predložila je Popi.

Svukla je haljinu preko glave i ostala u majušnom brusu i gaćicama koji su izgledali kao da su napravljeni od crvene paučine. Činilo se da nema ni trunku stida, što se ne može reći za Brijan. Ona mrzi sve u vezi sa sobom: lice, vrat, kosu, ramena, ruke, šake, nokte, stomak, grudi, bradavice, struk, kukove, butine, kolena, listove, članke, stopala, nožne prste i glas.

„Probaću je u svojoj sobi“, odgovorila je.

„Imaš neverovatne oči.“

„Stvarno?“

„Nosiš li zelena sočiva?“, pitala je Popi. Zagledala joj se u lice i sklonila joj šiške.

„Ne.“

„Neverovatna zelena boja.“

„Stvarno?“

„Prelepo.“

„Moram da smršam.“

„O, da. Ja sam stručnjak za mršavljenje. Naučiću te kako da povратиš posle svakog obroka.“

„Ne želim da budem bulimična.“

„Nije smetalo Lili Alen.“

„Mrzim da povraćam.“

„Ne isplati li se ako ćeš biti mršava? Sećaš li se izreke: Nikad ne možeš biti dovoljno bogata ni dovoljno mršava?“

„Ko je to rekao?“

„Mislim da je Vini Mandela.“

Popi je u donjem vešu krenula za Brijan do njene sobe. U hodniku su naletele na Brajana Mlađeg, koji je zaključavao vrata. Zapiljio se u Popi, a ona mu je uzvratila. Nikad nije

videla lepšeg mladića. Podigla je ruke iznad glave i pokušala da zauzme glamurozan stav u nadi da će se momak diviti njenim trojkama.

„Odvratno“, promrmljao je sebi u bradu, ali dovoljno glasno da ga čuju.

„Odvratno?“, ponovila je Popi. „Mnogo bi mi značilo kad bi to pojasnio. Moram da znam šta je odbojno na meni.“

Brajan Mlađi se uzvrpoljio od nelagode.

Popi se prošetala ispred njega, zavrtela se pa položila dlan na koščati kuk. Zatim ga je pogledala s iščekivanjem, ali nije progovorio. Umesto toga je otključao vrata sobe i šmugnuo unutra.

„On je derle. Drsko derle koje toliko dobro izgleda da me je oduvao s nogu“, rekla je Popi.

„Oboje imamo sedamnaest godina. Ranije smo polagali završne ispite“, objasnila je Brijan.

„I ja bih ranije polagala, ali doživela sam ličnu tragediju...“, Popi je zastala, čekajući da je Brijan pita o kakvoj je tragediji reč. Pošto ova nije progovorila, nastavila je: „Ne mogu da pričam o tome, ali ipak sam dobila četiri A na završnim ispitima. Oksbridž mi je ponudio mesto. Otišla sam na razgovor, ali stvarno nisam mogla da živim i studiram na tako staromodnom mestu.“

„Gde si bila na razgovoru, u Oksfordu ili Kembridžu?“, pitala ju je Brijan.

„Jesi li gluva?“, odvrtila je Popi. „Rekla sam ti, bila sam u Oksbridžu.“

„I ponudili su ti da studiraš na univerzitetu Oksbridž?“, Brijan je htela da pojasni. „Podseti me gde je Oksbridž.“

„Usred države“, promrmljala je Popi i izašla.

Brijan i Brajan Mlađi su bili na razgovoru na Univerzitetu u Kembridžu, gde su oboma ponudili mesto. Već se bilo pročulo za čuvene blizance Biver. U koledžu Triniti su im dali naizgled nemoguć matematički problem. Brajan Mlađi je prešao u drugu sobu s nadzornikom. Kad su spustili olovke posle pedeset

pet minuta mahnitog računanja na A4 papiru koji su dobili, predsjednik odbora za prijem pregledao je njihove radove kao da su poglavlje sočnog romana. Brijan je temeljno, mada nemaštovito, došla do rešenja. Brajan Mlađi je malo tajanstvenijim putem rešio zadatak. Odbor nije pitao blizance imaju li hobi ili šta rade u slobodno vreme. Na prvi pogled se videlo da ih ništa drugo ne zanima.

Kad su blizanci odbili ponudu, Brijan je objasnila da ona i njen brat žele da uče kod čuvene profesorke matematike Lenje Nikitanove u Lidsu.

„Ah, Lids“, rekao je predsjednik odbora. „Ugledan matematički fakultet svetskog glasa. Pokušali smo nečasno visokim mitom da namamimo sjajnu Nikitanovu ovamo, ali poslala nam je mejl kako joj je draže da podučava radničku decu – izraz koji nisam čuo otkako je Brežnjev bio vođa – te da će prihvatiti profesorsko mesto na Lidskom univerzitetu! Takav idealizam liči na nju!“

A sad, u studentskom bloku kula Sentinel, Brijan je odgovorila: „Radije bih nasamo probala haljinu. Stidim se svog tela.“

„Ne, ući ću s tobom. Mogu da ti pomognem“, odgovorila je Popi.

Ova devojka je gušila Brijan. Nije htela da je pusti u sobu. Nije htela da se druži s njom, ali ipak je otključala vrata i pustila je unutra.

Njen kofer je stajao otvoren na uskom krevetu. Popi je odmah počela da slaže Brijaninu odeću i obuću u orman. Brijan je nemoćno sela na krevet i rekla: „Neka, Popi, ja ću.“ Odlučila je da složi odeću kako hoće kad gošća ode.

Popi je otvorila kutiju za nakit ukrašenu malenim sedefastim školjkama. Izvadila je srebrnu narukvicu s tri priveska: mesecom, suncem i zvezdom.

Eva joj je kupila tu narukvicu krajem avgusta zato što je Brijan dobila pet A na ispitu. Brajan Mlađi je već izgubio manžetne koje mu je majka kupila jer je dobio šest A.

„Pozajmiću ovo“, rekla je Popi.

„Ne!“, uzviknu Brijan. „Ne tu! Mnogo mi znači.“ Uzela ju je i stavila oko članka.

„Pobogu, baš si materijalista“, odvrtila je Popi. „Iskuliraj.“

Brajan Mlađi je za to vreme hodao tamo-amo po neverovatno maloj sobi. Trebalo mu je samo tri koraka da stigne od prozora do vrata. Pitao se zašto ga majka nije pozvala kao što je obećala.

Već se raspakovao i uredno složio stvari. Hemijske i grafitne olovke stajale su poređane po bojama, počevši od žute i završavajući se crnom. Bilo mu je važno da crvena bude tačno na sredini reda.

Kad su doneli stvari iz automobila, napunili laptopove, isprobali *Ikeine* čajnike, tostere i lampe, Brajan, Brijan i Brajan Mlađi seli su na Brijanin krevet. Nisu imali šta da kažu jedno drugome.

Brajan je nekoliko puta rekao: „Dakle.“

Blizanci su očekivali da će nastaviti, ali ćutao je.

Naposletku se nakašljao i rekao: „Dakle, došao je i taj dan, zar ne? Ovo je šok za mamu i mene, pa čak i za vas dvoje. Sad ćete stati na svoje noge i upoznati nove ljude.“

Ustao je i okrenuo se prema njima. „Deco, potrudite se da budete druželjubivi prema ostalim studentima. Brijan, predstavi se, pokušaj da se osmehneš. Oni nisu pametni kao ti i Brajan Mlađi, ali nije sve u pameti.“

„Ovde smo da učimo, tata“, odgovorio je Brajan Mlađi ravnim glasom. „Visili bismo na *Fejsbuku* da su nam potrebni 'prijatelji'.“

Brijan je uhvatila brata za ruku i rekla: „Možda ne bi bilo loše imati prijatelja, Braje. Znaš, nekoga s kim bih mogla da pričam o...“, zastala je.

„Krpicama, mladićima i frizurama?“, predložio je Brajan.

„Uf! O frizurama? Ne, volela bih da pričam o svetskim čudima, o kosmičkim tajnama.“

„Možemo da steknemo prijatelje kad doktoriramo“, odvratio je Brajan Mlađi.

Brajan se nasmejao. „Opusti se malo, Bi-Džej. Napij se, odvedi devojku u krevet, nemoj predati rad na vreme za promenu. Student si, ukradi saobraćajnu kupu!“

Brijan je pogledala brata. Nije mogla da ga zamislim pijanog sa saobraćajnom kupom na glavi baš kao što nije mogla da ga zamisli kako u zelenim helankama od likre igra rumbu u onom glupom plesnom takmičenju.

Pre nego što je Brajan otišao, nespreno su se zagrlili i tapšali po leđima. Poljupci su završili na nosevima umesto na usnama i obrazima. Toliko su žurili da izađu iz pretrpane sobe da su izgazili nožne prste jedni drugima. A onda su čekali čitavu večnost da se lift popne šest spratova. Čuli su kako škripi i šišti.

Čim su se vrata otvorila, Brajan je gotovo utrčao. Mahnuo je, a blizanci su odmahnuili. Posle nekoliko sekundi, Brajan je pritisnuo taster za prizemlje, vrata su se zatvorila i blizanci su bacili kosku.

A onda se lift vratio sa zarobljenim Brajanom.

Blizanci su se užasnuli kad su videli da njihov otac plače. Taman su hteli da mu priđu ali utom su se vrata zatvorila, lift se trgao pa uz škripu počeo da se spušta.

„Zašto tata *plače*?“, pitao je Brajan Mlađi.

„Mislim da je tužan zato što smo otišli od kuće“, odgovorila je Brijan.

Brajan Mlađi se zapanjio. „A je li to normalna reakcija?“

„Mislim da jeste.“

„Mama nije plakala kad smo se pozdravili s njom.“

„Nije, mama misli da su suze prikladne samo za tragedije.“

Čekali su nekoliko trenutaka ispred lifta da vide hoće li se otac vratiti. Pošto se to nije desilo, otišli su u svoje sobe i bezuspešno pokušali da pozovu majku.

Treće poglavlje

U deset sati je Brajan Stariji ušao u spavaću sobu i počeo da se skida.

Eva je zažmurila. Čula je kako otvara pa zatvara fioku u kojoj drži pidžame. Sačekala je da obuče pidžamu, pa i dalje okrenuta leđima prema njemu rekla: „Brajane, ne želim da noćas spavaš u ovom krevetu. Zašto ne bi spavao u sobi Brajana Mlađeg? Sigurno je čista i neprirodno uredna.“

„Osećaš li se loše?“, pitao ju je. „Fizički.“

„Ne. Dobro sam.“

„Evo, znaš li da je u nekim terapeutskim zajednicama pacijentima zabranjeno da koriste reči 'Dobro sam'?“, počeo je predavanje. „Zato što je očigledno da *nisu* dobro. Priznaj da si rastrojena zato što su blizanci otišli.“

„Ne, drago mi je što sam im videla leđa.“

Brajanu je glas zadrhtao od ljutnje. „Veoma je ružno da jedna majka kaže tako nešto.“

Eva se okrenula i pogledala ga. „Mnogo smo ih loše vaspitali. Brijan pušta da ljudi gaze po njoj, a Brajan Mlađi se prestravi kad mora da priča s drugim ljudskim bićem.“

Brajan je seo na ivicu kreveta. „Oni su osetljiva deca, to moram priznati.“

„Pre će biti neurotična“, ispravila ga je Eva. „Kad su bili mali, satima su sedeli u kartonskoj kutiji.“

„Nisam to znao!“, uzviknu Brajan. „Šta su radili?“

„Samo su sedeli i ćutali. Povremeno bi se okrenuli da pogledaju jedno drugo. Kad sam pokušala da ih izvadim iz kutije, ujedali su i grebali. Želeli su da budu zajedno u svom svetu u kutiji.“

„Oni su nadarena deca.“

„Ali jesu li srećni, Brajane? Ne znam, previše ih volim.“

Brajan je prišao vratima pa se zaustavio, kao da će reći još nešto. Eva se nadala da neće izgovoriti nešto dramatično. Današnja jaka osećanja već su je iscrpila. Brajan je zaustio pa se očigledno predomislio jer je izašao i tiho zatvorio vrata.

Eva je sela, otkrila se i zapanjila kad je videla da je i dalje u crnim salonkama. Pogledala je noćni stočić krcat gotovo istovetnim teglicama i tubama hidratantne kreme. Potrebna mi je samo jedna, pomislila je. Izabrala je *Šanelovu*, a ostale jednu po jednu bacila u korpu u drugom kraju sobe. Dobro je gađala. Predstavljala je srednju školu *Lester* u bacanju koplja na okružnim takmičenjima.

Kad joj je profesor klasičnih jezika čestitao na postavljanju školskog rekorda, promrmljao je: „Prava si Atina, gospođice Braun-Berd. A pritom i lepotica.“

Sad je morala u kupatilo. Bilo joj je drago što je nagovorila Brajana da od ostave napravi pripojeno kupatilo. Oni su poslednja porodica u toj ulici s edvardijanskim kućama koja je to uradila.

Njihova kuća izgrađena je 1908. Tako je pisalo ispod greda. Oko brojeva je bio kameni friz sa stilizovanim bršljanom i slatkim orlovim noktima. Ima ljudi koji kupuju kuće samo iz romantičnih pobuda, a Eva je jedna od njih. Njen otac je pušio cigarete vudbajn* i zelena kutija ukrašena divljim orlovim

---

* Engl.: *woodbine* – porodica penjačica čiji je najpoznatiji predstavnik biljka orlovi nokti. (Prim. prev.)

noktima podsećala ju je na detinjstvo. Srećom, u kući je živio moderan Ebenizer Skrudž koji je odoleo histeriji za modernizacijom šezdesetih godina. Ostala je netaknuta, s prostranim sobama, visokim tavanicama, gipsanim radovima, kaminima, čvrstim hrastovim vratima i parketom.

Brajan ju je mrzeo. On je želeo „mašinu za stanovanje“. Zamišljao je modernu belu kuhinju u kojoj čeka jutarnju kafu pored aparata za espresso. Nije hteo da živi kilometar i po od centra grada. Želeo je stakleno-metalnu kutiju u stilu Le Corbizjea s pogledom na prirodu i nebesko prostranstvo. Objasnio je agentu za nekretnine da je astronom i da njegovi teleskopi ne podnose svetlosno zagađenje. Agent je prešao pogledom s njega na Evu, zapanjen što su se takve dve suprotnosti po ličnosti i ukusu uopšte venčale.

Na kraju je Eva rekla Brajanu kako ne može da živi u minimalističkom modularnom sistemu, daleko od uličnog osvetljenja, i da mora da stanuje u kući. Brajan je odvratio kako neće da živi u staroj kućerini u kojoj su ljudi umrli, sa stenicama, buvama, pacovima i miševima. Kad je prvi put ušao u edvardijansku kuću, žalio se da su mu „pluća začepljena od vekovne prašine“.

Evi se dopalo što je kuća naspram druge ulice. Kroz velike lepe prozore je videla visoke zgrade u centru, a iza njih šumu, polja i brda u daljini.

Konačno, zbog veoma malo modernih stambenih jedinica u ruralnom Lesterširu, kupili su edvardijansku vilu u Bowling grinu za 46.999 funti. Brajan i Eva postali su vlasnici u aprilu 1986, pošto su tri godine živeli s njegovom majkom. Eva se nikad nije pokajala što se suprotstavila mužu i svekri u vezi s kućom. Zbog toga je vredelo podneti tri nedelje durenja koje su usledile.

Kad je uključila svetlo u kupatilu, ugledala je nekoliko svojih odraza. Mršava žena koja je tek zakoračila u srednje doba, s kratkom plavom kosom, visokim jagodicama i sivim očima poput Francuskinje. Mislila je da će prostorija tako izgledati

veće pa je tražila da majstor postavi velika ogledala na tri zida. Gotovo odmah je poževela da mu kaže da skine skoro sve, ali nije imala hrabrosti. Stoga je gledala bezbroj svojih odraza kad god sedne na šolju.

Svukla se i stala pod tuš, izbegavajući ogledala.

Majka joj je nedavno rekla: „Nije ni čudo što si sama kost i koža, nikad ne sediš. Čak i večeraš stojeći.“

To je tačno. Kad bi poslužila večeru Brajanu, Brajanu Mlađem i Brijani, vratila bi se do šporeta i mrljavila meso i povrće iz šerpi i tiganja. Nervirala se zbog toga šta će skuvati, hoće li poslužiti hranu na vreme i hoće li još biti topla, sve vreme se nadajući da razgovor za večerom neće preći u žustru raspravu tako da je imala napade stomačne kiseline i hrana joj je bila bezukusna.

Na žičanoj polici u uglu tuš-kabine stajalo je mnoštvo šampona, regeneratora i kupki. Eva je nekoliko trenutaka odvajala omiljene pa bacila viškove u kantu pored umivaonika. Zatim se brzo obukla i obula cipele s visokim potpeticama. S njima je bila deset centimetara viša, a večeras je morala da se oseća moćno. Ushodala se po sobi dok se preslišavala šta će reći Brajanu ako se vrati i pokuša da legne na njihov krevet.

Moraće brzo da dela, pre nego što izgubi petlju.

Podsetiće ga kako ju je omalovažavao u javnosti i predstavljao prijateljima rečima: „A ovo je Klingonka.“ Podsetiće ga da joj je kupio srećke u vrednosti od dvadeset pet funti za poslednji rođendan.

Međutim, tad se setila koliko bi se brzo pokunjio i koliko se večeras rastužio kad ga je zamolila da spava negde drugde. Nekoliko trenutaka je stajala pored vrata spavaće sobe i razmišljala o posledicama pa se vratila u krevet, povukavši se od mogućeg sukoba.

Brajanova vika i šutiranje ispod pokrivača prenuli su je iz sna u 3.15 ujutru. Upalila se lampa na njegovom noćnom stočiću.

Kad su joj se oči navikle na svetlost, videla je kako Brajan lupa stopalom po tepihu i drži se za desni list.

„Grč?“, pitala je.

„Nije grč! Tvoje jebene štikle! Napravila si mi rupu u proklesnoj nozi!“

„Trebalo je da ostaneš u sobi Brajana Mlađeg umesto da se došunjaš u moju.“

„Tvoju sobu?“, upita Brajan. „Nekad je bila *naša*.“

Brajan ne podnosi ni bol ni krv, a sad ga je zadesilo i jedno i drugo usred noći. Zakukao je. Kad je Eva došla k sebi, videla je da stvarno ima rupu u nozi.

„Mnogo krvi... dobro oprati ranu“, rekao je. „Moraćeš da je ispereš destilovanom vodom i jodom.“

Eva nije mogla da ustane iz kreveta. Umesto toga, ispružila je ruku i uzela bočicu *Šanela 5* s noćnog stočića. Uperila je mlaznicu u Brajanovu ranu i pritisla. Brajan je zacvileo pa othramao po bež tepihu. Izašao je iz sobe.

Dobro je uradila, pomislila je Eva dok je ponovo tonula u san. Svi znaju da je *Šanel 5* dobar antiseptik u hitnim slučajevima.

Ponovo se probudila oko pola šest.

Brajan je hramao po spavaćoj sobi i vikao: „Kako boli! Kako boli!“ Kad je Eva sela, rekao je: „Zvao sam hitnu pomoć. Oni zapošljavaju morone! Idiote! Mamlaze! Budale! Ljude s pola mozga! Imbecile! Kretene! Hamburger majstore! Afrički plemenski vrač zna više od njih!“

„Brajan, *molim te*“, odgovorila je Eva umorno. „Zar ti nije dosadilo da se boriš protiv celog sveta?“

„Nije. Svet mi se ne sviđa.“

Evu je obuzelo veliko sažaljenje prema mužu, koji je nag stajao u podnožju kreveta s belom kuhinjskom krpom vezanom oko noge i mrvama prepečenog hleba u bradi. Okrenula mu je leđa.

On je uljez u sobi koja je sad njena.

* * *

Brijan se zapitala koliko li će Popi da plače. Čula je njeno jecanje kroz tanki zid.

Pogledala je budilnik koji je dobila kao dete. Barbi je pokazivala četiri, a Ken jedan. Nije tako zamišljala prvu noć na univerzitetu.

Ta užasna devojka me je uvukla u scenario *Istendersa*, pomislila je.

Oko pola šest ju je kucanje na vratima prenulo iz isprekidanog sna. Čula je kako Popi cvili. Ukočila se. Nije mogla da pobjegne sa šestog sprata studentskog bloka – uostalom, prozor se otvara samo nekoliko centimetara.

„Ja sam, Popi. Pusti me unutra!“

„Neću!“, povikala je Brijan. „Idi i spavaj, Popi!“

„Brijan, pomози mi!“, preklinjala je. „Napao me je jednooki čovek!“

Otvorila je vrata i Popi je uletela u sobu. „Napao me je!“

Brijan je pogledala uz i niz hodnik. Nije bilo nikoga. Kroz otvorena vrata Popine sobe treštala je emo pesma koju je neprestano puštala – „*Almost Lover*“ grupe *A Fine Frenzy*. Zavirila je u sobu. Nije bilo ni traga borbe. Pokrivač na krevetu bio je netaknut.

Kad se vratila u svoju sobu, snuždila se kad je zatekla Popi u svom omiljenom paperjastom sintetičkom bademantilu. Zavukla se ispod pokrivača i plakala na jastuku. Brijan nije znala šta da radi pa je pristavila čajnik i pitala: „Hoćeš li da pozovem policiju?“

„Zar ne misliš da su me dovoljno oskrnavili noćas?“, povikala je Popi. „Večeras ću spavati u tvom krevetu, s tobom.“

Pola sata kasnije, Brijan se držala ivice kreveta. Zaklela se da će sutradan otići u univerzitetsku biblioteku i pronaći knjigu o tome kako ustati u svoju odbranu.

Četvrto poglavlje

Drugog dana Eva se probudila, zbacila pokrivač i sela na ivicu kreveta.

A onda se setila da ne mora da ustane i spremi doručak bilo kome, da viče kako bi probudila nekoga, isprazni mašinu za sudove ili napuni mašinu za veš, ispegla gomilu odeće, odvuče usisivač na sprat ili sređuje kredence i fioke, da očisti rernu ili obriše razne površine, uključujući bočice sa smeđim i crvenim sosovima, da izglanca drveni nameštaj, opere prozore ili podove, ispravi tepihe i jastuke, gurne četku u nekoliko usranih klozet-skih šolja, skupi prljav veš i stavi ga u korpu, zameni sijalice i rolne toalet-papira, stvari iz prizemlja vrati na sprat i obrnuto, donese odeću s hemijskog čišćenja, počupa korov, svrati u rasadnik da kupi lukovice i jednogodišnje biljke, izglanca cipele ili ih odnese kod obučara, vrati knjige u biblioteku, razvrsta smeće za recikliranje, plati račune, poseti majku i brine zato što nije obišla svekrvu, nahrani ribice i očisti filter, javi se na telefon umesto dvoje tinejdžera i prosledi im poruke, obrije noge ili počupa obrve, uradi manikir, promeni posteljinu na tri kreveta (ako je subota), ručno opere vunene džempere i ispegla ih preko peškira, kupi hranu koju neće jesti, odgura kolica do automobila,

premesti kese u prtljažnik, odveze se kući, stavi namirnice u frižider i kredence, da se penje na prste kako bi stavila konzerve i suhu hranu na visoke police, koje su prave visine za Brajana.

Neće da secka povrće ni prži meso za đuveč. Neće da peče hleb ni kolače jer Brajan više voli domaće od kupovnih. Neće da kosi, plevi, sadi, mete staze ni skuplja lišće u dvorištu. Neće da premaže novu ogradu kreozotom. Neće da seče cepanice da naloži pravu vatru ispred koje Brajan sedi kad se zimi vrati s posla. Neće da četka kosu, tušira se, našminka se.

Danas neće raditi ništa od toga.

Neće brinuti da li joj je odeća neuparena jer nije mogla ni da zamisli kako se oblači. Nosiće samo pidžame i bademantil u bliskoj budućnosti.

Osloniće se na druge da je hrane, kupaju i kupuju hranu. Nije znala ko će to raditi, ali verovala je da većina ljudi žudi da pokaže urođenu dobrotu.

Znala je da joj neće biti dosadno – valja razmisliti o mnogo toga.

Požurila je u kupatilo, umila se i zaprala ispod pazuha, ali činilo joj se da nije u redu što je van kreveta. Ako su joj noge na podu, postoji opasnost da je osećaj dužnosti namami u prizemlje. Možda bi trebalo da zamoli majku da joj donese kofu. Setila se porcelanskog nokšira ispod babinog ulegnutog kreveta – Rubi je kao dete morala da ga prazni svakog jutra.

Spustila je glavu na jastuk i brzo zaspala. Ali Brajan ju je probudio: „Šta si uradila s mojim čistim košuljama?“

„Dala sam ih pralji koja je prolazila“, odgovorila je. „Odneće ih do potoka i izudarati na kamenju. Vратиće ih do petka.“

Brajan je nije slušao. „Petka! To mi ništa ne znači! Potrebna mi je jedna sad!“

Eva se okrenula prema prozoru. Nekoliko zlatnih listova je lebdelo oko platana. „Ne moraš da nosiš košulju. To nije uslov tvog posla. Profesor Brejdi se oblači kao da je član *Rollingstounsa*.“

„To je veoma ponižavajuće“, progundao je Brajan. „Prošle nedelje je došla delegacija iz *Nase*. Svi do poslednjeg su nosili sakoe, košulje i kravate, a Brejdi je bio u škriputavim kožnim pantalonama, majici s Jodom i kaubojskim čizmama! A toliku *platu* prima! Svi prokleti kosmolozi su isti. A kad su u istoj prostoriji, izgleda kao sastanak zavisnika koji se odvikavaju od droge. Kažem ti, Evo, ne bi mogli da funkcionišu da nije nas astronoma!“

Okrenula se prema njemu i rekla: „Obuci tamnoplavu polo majicu, pantalone i smeđe cipele.“ Želela je da izađe iz njene sobe. Zamoliće svoju neobrazovanu majku da pokaže doktoru Brajanu Biveru, spec. struk. inž., mast. inž., dr filozofije (Oksford), kako da se izbori s jednostavnim programatorom na mašini za veš.

Pre nego što je izašao iz sobe, pitala ga je: „Misliš li da Bog postoji, Brajane?“

Seo je na krevet da veže pertle. „Nemoj mi reći da si postala vernica, Evo. To se uvek završi suzama. Ako je verovati *najnovijoj* knjizi Stiva Hokinga, Bog ne pruža svrhu. On je lik iz bajke.“

„Zašto onda milioni ljudi veruju u njega?“

„Slušaj, Evo, statistike su protiv toga. Nešto zapravo *može* da nastane ni iz čega. Hajzenbergov princip neodređenosti dopušta da se niotkuda pojavi prostorno-vremenski tunel...“ Zastao je. „Ali priznajem da se to... teško može primeniti na čestice. Momci koji stoje iza teorije struna *zaista* moraju da pronađu Higsov bozon. A talasna funkcija uvek predstavlja problem.“

Eva je klimnula glavom. „Shvatam. Hvala.“

Očešljao je bradu njenim češljem. „I, koliko nameravaš da ostaneš u krevetu?“

„Gde se vasiona završava?“, pitala je.

Brajan je vrteo tanke krajeve brade među prstima. „Možeš li da mi kažeš zašto hoćeš da se povučeš od sveta, Evo?“

„Ne znam kako da živim u njemu“, odgovorila je. „Čak ne umem da koristim daljinski. Više mi se sviđalo kad su

postojala samo tri programa i bilo je dovoljno da pritisneš jednom, dvaput, triput.“ Pomerala je prst kao da pritiska prekidače na televizoru.

„Dakle, izležavaćeš se u krevetu zato što ne umeš da rukuješ daljinskim?“

„Ne znam da rukujem ni novom rernom koja je ujedno roštilj i mikrotalasna“, promrmljala je. „I ne mogu da prokljuvim koliko kvartalno plaćamo struju. Dugujemo li im novac, Brajane, ili oni duguju nama?“

„Ne znam“, priznao je. Uhvatio ju je za ruku. „Vidimo se večeras. Uzgred, znači li ovo da nema seksa?“

Peto poglavlje

„Više ne spavam sa Stivom“, rekla je Džuli. „Ne izbija iz budorara, gde igra plejstejšen i sluša *Gans end rouzis*.“

„Zar ti ne nedostaje? Fizički?“, pitala je Eva.

„Ne, i dalje se seksamo! U prizemlju, kad deca spavaju. Ranije smo to morali da uglavimo za vreme reklama – znaš koliko volim sapunice – ali sad možemo samo uz *Skaj plus*. Morali smo nešto da promenimo kad sam propustila deo kad Fil Mičel prvi put uzme heroin. I, zašto si još u krevetu?“

„Sviđa mi se ovde“, odgovorila je Eva. Džuli joj je draga, ali već je želela da ode.

„Opada mi kosa“, nastavila je Džuli.

„Nije valjda rak?“

Džuli se nasmejala. „Stres na poslu. Imamo novu menadžerku, gospođu Damson. Bogzna odakle je došla. Očekuje da radimo punih osam sati. Dok je Bernard bio poslovođa, nismo radile gotovo ništa. Došle bismo u osam, ja bih stavila čajnik pa se smejala s ostalim curama u kuhinji sve dok mušterije ne počnu da lupaju na vrata. Nekad smo se iz zezanja pravile da ne čujemo i nismo otvarale do pola devet. Da, bilo je divno raditi s Bernardom. Šteta što je otišao. Nije on kriv što naša

poslovnica nikad nije ostvarila zaradu. Mušterije su naprosto prestale da dolaze.“

Eva je zažmurila, praveći se da spava, ali Džuli je nastavila.

„Samo tri dana od dolaska gospođe Damson izbio mi je osip.“ Podigla je rukav džempera iznad lakta pa stavila golu ruku ispred Eve. „Pogledaj, svuda je.“

„Ne vidim ništa“, odgovorila je Eva.

Džuli je spustila rukav. „Već se povlači.“ Ustala je i ushodala se po spavaćoj sobi. Podigla je bočicu kreme olej redženerist koja tobože revitalizuje kožu, slabašno se nasmejala pa je vratila na noćni stočić.

„Doživljavaš slom“, rekla je.

„Stvarno?“

„To je prvi simptom. Poludela sam kad sam rodila Skota i pet dana nisam ustala iz kreveta. Stiv je morao da odleti nazad do kamiona. Brinula sam zato što je u helikopteru, oni se stalno ruše, Evo. Nisam jela, nisam pila, nisam se umivala. Samo sam plakala. Toliko sam želela devojčicu. Već sam rodila četiri sina.“

„Dakle, imala si razlog za depresiju?“

Džuli je nastavila, ne obraćajući pažnju na nju. „Bila sam tako *sigurna*. Kupila sam samo ružičastu odeću. Kad sam ga šetala u kolicima, ljudi su govorili: 'Prelepa je, kako se zove?' A ja sam odgovarala Amelija zato što bih tako nazvala ćerku. Misliš li da je naš Skot zbog toga peder?“

„Ima samo pet godina“, odgovorila je Eva. „Premlad je da bude bilo šta.“

„Prošle nedelje sam mu kupila mali servis za čaj. Čajnik, bokal za mleko, posudu za šećer, dve šolje s tanjirićima, majušne kašičice, veoma lepo, s nacrtanim roze ružama. Celog dana se igrao time sve dok... pa dok se Stiv nije vratio kući i išutirao komplet.“ Neveselo se nasmejala. „Onda je mnogo plakao.“

„Skot?“, upita Eva.

„Ne, Stiv! Prati šta pričam.“

„A šta je Skot radio?“

„Ono što uvek radi kad je napeto u kući. Uđe u garderober i miluje moju odeću.“

„Nije li to malo...?“

„Malo šta?“, podstakla ju je Džuli.

„Malo čudno?“

„Je l' jeste?“

Eva je klimnula glavom.

Džuli je spustila krupno telo na njen krevet. „Iskreno, Evo, više ne umem da izađem na kraj s dečacima. Nisu loši momci, ali ne znam šta da radim s njima. Tako su glasni i grubi jedan prema drugom. Koliko samo *buke* prave dok trče stepenicama, jedu kao svinje i svađaju se zbog daljinskog, odeća im je grozna i nokti su im prljavi. Ja i Skot pomišljamo da ponovo pokušamo da dobijemo curicu kad sledeći put uzme odmor. Šta ti misliš?“

„Ne, zabranjujem ti!“, odvratila je Eva.

Obe su se iznenadile zbog njenog odlučnog glasa.

Eva je pogledala kroz prozor i videla dečaka kako se penje na platan u njenom prednjem dvorištu. Klimnula je glavom prema prozoru i opušteno pitala: „Je li jedan od tvojih momaka pokušava da se popne na naše drvo?“

Džuli je pogledala kroz prozor pa otrčala da ga otvori. „*Skotte!*“, povikala je. „Silaz' odatle, slomićeš prokleti vrat!“

„On je dečak, Džuli. Baci taj servis za čaj.“

„Da, pokušaću da dobijem ćerku.“

Dok je silazila stepenicama, Džuli je pomislila: Volela bih da sam ja na tom krevetu.

Šesto poglavlje

Brijan je pogledala na sat. 11.35. Budna je od pola šest zbog Popine neprestane potrebe za pažnjom.

A Popi sad gotovo sat vremena priča s nekim Markusom s Brijaninog telefona.

Nosi *moju* narukvicu s privescima i koristi *moj* telefon, a ja nemam muda da je zamolim – ne, da *zahtevam* – da mi vrati moje stvari, pomislila je Brijan.

„I, nećeš da mi pozajmiš pišljivih hiljadu funti?“, rekla je Popi. „Baš si škrto đubre.“ Protresla je telefon pa ga bacila na uzan krevet. „Jebeni kredit se istrošio!“, rekla je ljutito i pogledala Brijan kao da je ona kriva.

„Trebalo je da pozovem mamu“, promrmljala je Brijan.

„Srećna si što imaš mamu. Ja nemam nikoga.“ Namestila je „smešan“ kokni naglasak. „Oj, sirota Popi, sama-samcata na svetu. Nema nikoga da je voli.“

Brijan se osmehnula na silu.

Popi je nastavila normalnim glasom: „Dobra sam glumica. Dvoumila sam se da li da dođem ovamo ili na Kraljevsku akademiju dramskih umetnosti. Iskreno, ne sviđaju mi se ovdašnji studenti. Mnogo su provincijalni. I užasavam se početka

Američkih studija – čak nije uključeno putovanje u Ameriku. Razmišljam da pređem na tvoju grupu. Koja ono beše?“

„Astrofizika“, odgovorila je Brijan.

Neko je tiho pokucao na vrata i Brijan je otvorila. Brajan Mlađi je stajao u hodniku. „Seksi“ je prava reč koja opisuje kako izgleda ujutru, poluspuštenih kapaka i razbarušene kose.

„Ćao, Braje!“, povikala je Popi. „Šta si radio u svojoj sobi sve ovo vreme, nevaljali dečake?“

Brajan Mlađi je pocrveneo. „Doći ću kasnije... kad...“

„Ne, kaži mi sad“, prekinula ga je Brijan.

„Nije ništa naročito, ali zvao je tata. Mama leži u krevetu obučena, nije se ni izula, a još nije ustala.“

„Često sam nosila cipele u krevetu“, umešala se Popi. „Ne postoji nijedan muškarac koji ne voli da vidi ženu u tankim visokim štiklama.“ Progurala se pored blizanaca, izašla u hodnik pa pokucala na vrata Ho Lina – Kineza koji studira medicinu. Otvorio je u engleskoj pidžami na belo-plave pruge. „Hitno je, dragi!“, rekla je Popi. „Mogu li da se poslužim tvojim telefonom?“ Ušla je u sobu i zatvorila vrata.

Brat i sestra su se pogledali. Nijedno nije htelo da prizna da je Popi čudovište koje im je pokvarilo prvi ukus slobode. Vaspitani su da veruju kako ono što ne izgovore naglas zapravo ne postoji. Majka im je povučena žena, a oni su nasledili tu osobinu.

„To se dešava ženama kad napune pedeset godina“, objasnila je Brijan. „Zove se men-o-pauza.“

„Pa šta onda rade?“, pitao je Brajan Mlađi.

„O, polude, krađu u prodavnicama, izbodu muža, ne ustaju iz kreveta tri dana... takve stvari.“

„Jadna mama“, rekao je njen brat. „Pozvaćemo je posle brucoškog skupa.“

Kad su stigli do studentskog sindikata, uputili su se pravo prema Matematičkom klubu. Gurali su se između pijanih